

HVALEŽEN SEM ZA ...

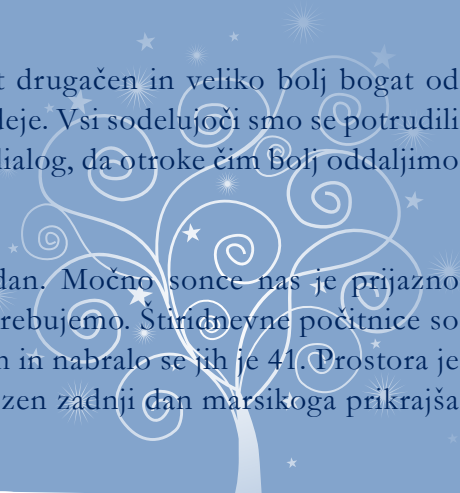
Naslov odpre človeku domišljijo, saj tri besede skrivajo v sebi globoko vsebino nevidnega. Pravzaprav razumljivo, a po teži srca pretežno. Kaj bi vam pravzaprav tokrat rad povedal dragi prijatelji in bralci mojih resničnih zgodb.

Ja, "hitro hitro čas beži". Za nekatere stoji, za druge še vedno v pravem ritmu, a meni utrip preganja srce, ko premlevam trenutke z novoletnega tabora na Pohorju. Po vseh teh letih me nekateri že razumete in čakate na utrinke, zapisane na list papirja, ki smo jih doživeli z otroki, ki živijo v težkih socialnih razmerah. V tem trenutku še ne vem, komu namenjam pripoved, ki mi znova in znova postavi tisoč vprašanj, na katera odgovorov žal ne poznam. Mogoče pa se mi misel utrne, ko dodam piko na i.

Dragi prijatelji in bralci časopisa Zveze Prijateljev Mladine Maribor, leto je naokoli in zopet smo peljali otroke na nepozabne počitnice na Dom Miloša Zidanška. Pot se je pričela v Mariboru in nadaljevala proti Lenartu in Ptuj, na vsaki postaji z več otroki na avtobusu. Kdo so in kje imajo dom, ne znam povedat, vem le, da imajo vsi ti otroci, naši gostje, skupni predznak. Zagotovo bolj žalosten, kot pozitiven. A zato smo skupaj z vzgojitelji tukaj, da poskušamo to vsaj malo spremeniti.

Program, ki smo ga pripravili, je bil zopet drugačen in veliko bolj bogat od lanskega. Všeč mi je, ko z izkušenj rastejo ideje. Vsi sodelujoči smo se potrudili in pripravili ogromno iger za medkulturni dialog, da otroke čim bolj oddaljimo od dogodkov vsakdanjega življenja.

Nedelja, 27. 12. 2015, povsem običajen dan. Močno sonce nas je prijazno spremljalo na poti, kot bi vedelo, da ga potrebujemo. Štiridnevne počitnice so se pričele. Otroke smo pobirali v treh krajih in nabralo se jih je 41. Prostora je bilo še za kakšna lačna usta, a žal tudi bolezen zadnji dan marsikoga prikrajša za te počitnice.

HVALEŽEN SEM ZA ...

Ko so majhni korenjaki vstopali na avtobus, med potjo ni bilo slišati glasov ali direndaja, le šušljanje in pogledi izpod čela so kazali na to, da strah ali pa velika mera napetosti v njih povzročata takšno stanje. Že na začetku poti sem jih s toplimi besedami hotel razbremeniti in nekako nakazati, da so varni, da jih čaka čudovito druženje.

“Res je bilo ...”. Tudi prve skupne urice spoznavnega večera so bile namenjene temu, da se čim bolj spoznamo in povežemo, saj je to osnovni temelj za ostale dni počitnic. In uspelo se nam je razbremeniti ter se vživeti v čudovito počitnikovanje.

Naslednji dan nas je čakal raziskovalni pohod, da vdihnemo prijeten zrak planin in lepote narave, le vonja po snegu nismo našli nikjer. A pravzaprav ga niti nismo potrebovali, druženje je bil naš cilj, do konca. Utrujeni smo se po kosilu malo odpočili in se pripravili na popoldanske ustvarjalne delavnice, čakal nas je še kino večer. Čudovito razpoloženje in radost pa nas je uspavala že pred 22. uro. Vse delavnice in igre so nam s skupnimi močmi resnično uspevale. Nasmeh nam je kazal, da delamo dobro. Sproščenost in sreča sta prevladovali v preteklih dneh, kje se skriva teža moje pripovedi, vam zaupam v nadaljevanju.

Naslednje jutro smo pričakali že precej v oblakih in sonček se je skrnil. Tako kot je počasi tudi meni ugašal nasmeh na obrazu. Ne maram dneva, ko je na vrsti pisanje pisma dedku Mrazu. Čisto vsako leto se začne moja zgodba razvijati v tem delu. Ja ... dragi prijatelji in prijateljice, suho in pekoče grlo me tišči. Želje otrok v pisnih presegajo vse meje radosti in veselja. V trenutku prebiranja teh pisem postane moje srce drugačno. Vsa ta skromnost kaže na to, da otroci živijo v stiski in pomanjkanju. Želje otrok so vsako leto zahtevnejše in večje, a ne v materialni smeri, ne, ne. Ne me narobe razumet, dragi prijatelji in prijateljice.

HVALEŽEN SEM ZA ...

Citiram:

“Dragi dedek Mraz, jaz si v resnici ne želim ničesar. Meni je dovolj objem, ko sem velikokrat sama in žalostna.”

“Dragi dedek Mraz, želim si posteljnino in posteljo, čevlje ter kapo, katera bo dovolj velika, saj mi je ta že dolgo premajhna.”

“Dragi dedek Mraz, želim si zdravja in lepši obraz.”

Ja, dragi dedek Mraz. Te želje so resnične, niso izmišljene in niso velike, so v bistvu zelo skromne, a življenjsko potrebne. In tu se skriva teža moje pripovedi.

A kaj, ko pismo tistega dne ni bilo dovolj, da mi srce bije drugače. Zaupam vam še dogodek zadnjega večera, ko smo imeli “pohod želja”. Vsak otrok si je izdelali svojo lučko želja, potem smo se vsi zbrali in lučke skupaj prižgali. Namen je bil, da vsak izmed otrok izrazi željo ali misel, ki jo želi deliti z ostalimi. Da nekako poskuša “izpustiti vsebino”, ki jo nosi v sebi. Razporedili smo se v krog, se prijeli za roke, lučka pa nam je svetila globoko v srce. Ena izmed postaj, ki jo je vodila vzgojiteljica Sara, se je začela takole: “Hvaležen sem ...” Od tu naprej je vsak posameznik dodal stavek, katerega je želel povedati vsem.

Trepetam, oči se mi orosijo, ko poskušam priklicati besede, izrečene iz ust majhnih korenjakov, ki so komaj dopolnili 6 let in več.

Citiram:

“Hvaležen sem, da mi je Zveza Prijateljev Mladine omogočila počitnice, hvaležen sem za streho nad glavo, da imam starše in več hrane kot ponavadi.”

“Hvaležen sem, da sem spoznal nove prijatelje, kateri me imajo radi, hvaležen sem, da me nihče več ne pretepa, da sem spoznal nadomestno mamo. Hvaležen sem za stvari, katere mi starši težko kupijo...”

Dragi prijatelji, ne zmorem več pisat, težko mi je. Tokrat solza skal črnilo, ki opisuje šušljanje in mrmranje fanta. Zaupa, da je pogosto tepen v družini, pa ne ve zakaj. Nastopi tišina ...

HVALEŽEN SEM ZA ...

Težko sem poslušal njihovo vsebino, vendar bil sem tam, med njimi. Tudi Sara je imela solze v očeh in žalosten obraz. Prvič je bila z nami na taboru in občutila je grenkobo, ki se je ne da pozabiti. Hvaležna je za to priložnost, za katero pravi, da jo je prizemljila. To je vsebina tabora, katera nikoli ne bi smela biti zapisana. Res je čudno vse to. Še danes ne vem, kako je možno, da že 6 let star otrok v sebi ve, da je drugačen od ostalih in se trudi biti enak.

Zagotovo se obračam s svojo željo tudi na dobrega moža, s katerim sva že vrsto let prijatelja. Dedek Mraz, težko mu dam roko, saj njegova toplina prikaže še večjo žalost v mojem srcu, čeprav se ga veselim. Vse te pripovedi otrok sem mu naskrivaj zaupal v vednost, da jih zbríše z njihovega vsakdanjega življenja. Dragi dedek Mraz, uresniči mojo željo, saj vem, da ti to zmoreš.

In ob tem se zavedam, komu je namenjena moja pripoved. Vam dragi donatorji. Vi ste tisti, kateri pomagata dobremu možu, da z vašo pomočjo prežene težke misli otrok v radost in veselje. Ne znam opisati, kako lahko vaš prispevek, ki ga donirate, pripomore k temu. Ja, bil sem tam in vam povem globoko iz srca: iskrena hvala za vse! Veselje, ki sem ga videl ob prejemu daril, je bilo nepopisno.

Hkrati, se zahvaljujem celotni moji ekipi: Anji in Saši Molnar, ki sta donacije zbirali že več mesecev, mojemu prijatelju Sandiju za zdravstvene usluge in pomoč otrokom, Sari Ravlan za to njeno čudovito vlogo vzgojiteljice, ki je otroci nikoli ne bodo pozabili. Skratka, vsi ste dali od sebe vse, kar ste lahko, in dali ste največ. Tega nikoli ne pozabim in vas naslednje leto zopet vabim. Iskrena Hvala Zvezi Prijateljev Mladine Maribor, da omogoča takšne tabore, še posebej Marini za pomoč in pripravo v ozadju.

Ob koncu vam zaupam še moj stavek, ki se prične z enakimi besedami: "Hvaležen sem za čudovite ljudi, kateri ste pomagali pričarati otrokom nepozabne novoletne počitnice 2015! Ta dobrota naj vam bo vodilo skozi celo življenje." Hvala prav vsem!